

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองได้ส่งผลกระทบต่อโดยตรงและโดยอ้อมต่อวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังการประกาศใช้กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งกำหนดให้มีการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น โดยองค์กรในท้องถิ่นสามารถพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นได้ พัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ (สุเมธ แสงนิมนวล, ม.ป.ป. : 1) เน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารงานของรัฐ การกระจายอำนาจรวมถึงการปรับปรุงโครงสร้างการบริหารงานในการให้บริการสาธารณะไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยส่งเสริมบทบาทและอำนาจหน้าที่ให้มีอิสระในการจัดการบริหารท้องถิ่นตนเอง (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548 : 1) ทั้งนี้เพื่อให้การบริหารงานและการให้บริการสาธารณะของรัฐมีความคล่องตัว มีประสิทธิภาพ ตลอดจนสามารถตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของประชาชนได้

องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาระบบประชาธิปไตย คือการกระจายอำนาจทางการเมืองการปกครอง (Decentralization) เพื่อที่จะส่งเสริมให้เกิดการเป็นอิสระของระบบย่อย (Subsystem Autonomy) อันนำไปสู่การตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะการกระจายอำนาจ คือสัญลักษณ์ของความเป็นอิสระ (สมบัติ อารงธัญวงศ์, 2537 : 299) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือเป็นรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาระบบประชาธิปไตย เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองได้อย่างกว้างขวาง และรู้จักปกครองตนเอง (Local Self-government) อันสอดคล้องกับแนวคิดประชาธิปไตยที่ถือการปกครองของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชนเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งนี้เพราะการปกครองที่เป็นไปโดยประชาชนในท้องถิ่นโดยมีอำนาจในการปกครองตนเองนั้น ย่อมที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้เป็นอย่างดีทั้งในด้านการรับรู้ปัญหา อุปสรรค ข้อจำกัด และแนวทางการพัฒนา ซึ่งถือได้ว่าเป็นการแบ่งเบาภาระการบริหารงานของรัฐบาลส่วนกลางหรือรัฐบาลส่วนภูมิภาคโดยตรงได้อีกทางหนึ่ง ด้วยเหตุดังกล่าวนี้รัฐจึงมีอาจปฏิเสธการปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่นได้เสีย ดังนั้นสิ่งสำคัญที่ต้องได้รับการพิจารณาเป็นอย่างมากเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นคือการทำท้องถิ่นมีความเป็นอิสระในการปกครองตนเอง อันเป็นหลักการสำคัญของการปกครองในระบบประชาธิปไตย

ในการบริหารงานของภาครัฐนั้นการวางแผนถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญประการหนึ่งซึ่งประเทศไทยนำเครื่องมือดังกล่าวมาใช้ในการบริหารจัดการงานภาครัฐเป็นเวลากว่าสี่ทศวรรษ โดยสิ่งสำคัญของการวางแผนนั้นคือเพื่อให้มีแผนในการบริหารประเทศ ซึ่งเป็นแนวทางในการดำเนินงานให้เป็นระบบ ระเบียบ และมีการวิเคราะห์จากความเข้าใจของสภาพแวดล้อม รวมถึงมีการสรรหาทางเลือกที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการเร่งรัดพัฒนาสู่ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละแผน (อุทิศ ขาวเขียว, 2546 : 1-3) การวางแผนในระดับเทศบาลถือเป็นการวางกรอบในการสนับสนุนการบริหารงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้บริการสาธารณะเพื่อให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คล่องตัว ทัดถึง และสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริงมิใช่เป็นเพียงการแก้ไขปัญหาลเฉพาะหน้าเท่านั้น ดังนั้นแผนพัฒนาเทศบาลจึงเป็นสิ่งสำคัญที่มีบทบาทต่อการส่งเสริมการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน อีกทั้งยังเป็นการดำเนินงานอย่างเป็นระบบเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในอนาคต (วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, 2546 : 50) แต่กระนั้นต้องอยู่บนฐานความต้องการของประชาชน

การที่ประเทศไทยมีกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เรื่องการถ่ายโอนอำนาจจากส่วนกลางสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อีกทั้งตามระเบียบของกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการวางแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2541 ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องดำเนินการวางแผนพัฒนาโดยจัดทำยุทธศาสตร์ การพัฒนาและแผนพัฒนา 3 ปี เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่น ส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีภารกิจสำคัญในการปฏิบัติงานเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นและการพัฒนาประเทศโดยส่วนรวม เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์และความต้องการของประชาชนในการกำหนดแผนพัฒนาเทศบาลให้สอดคล้องกับความเจริญเติบโตของชุมชนและสภาพสังคม โดยมุ่งแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันและอนาคตเพื่อสนองตอบต่อปัญหาและความต้องการของประชาชนได้อย่างทั่วถึงอันส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีทิศทาง (กองวิชาการและแผนงานเทศบาลเมืองบ้านพรุ, 2545 : 1)

นอกจากนี้ในแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การจัดการเชิงพื้นที่ในมิติใหม่ ด้วยพลังชุมชน ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบในการพัฒนา แก้ไขปัญหา และนำปัญหามาวิเคราะห์ภายใต้กระบวนการมีส่วนร่วม ซึ่งนับว่าชุมชนเป็นกลไกสำคัญที่สร้างกระบวนการเรียนรู้ อันนำไปสู่การปฏิบัติและการแก้ไขปัญหาของชุมชนต่อไป อีกทั้งแนวคิดของแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ได้ให้ความสำคัญต่อการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนในสังคม (Collaborative Effort) ภายใต้หลักการที่สำคัญคือการร่วมคิด ร่วมวางแผน และร่วมพัฒนาตามบทบาทและความรับผิดชอบของแต่ละภาคี รวมทั้งเป็นเครือข่ายร่วมผลักดันการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา และร่วมติดตามผลอย่างต่อเนื่อง (พนัส สิมะเสถียร, 2548 : 75-79) โดยเน้นการมีบทบาทการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาซึ่งให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการวิจัย

และพัฒนาเพื่อสะท้อนต่อความต้องการของชุมชน ซึ่งในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีการจัดสรรทรัพยากรในการลงทุนด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและเชื่อมโยง สนับสนุนกระบวนการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมระหว่างภาคีการพัฒนาในท้องถิ่นอย่างครบวงจร รวมทั้งพัฒนาศักยภาพและทัศนคติของผู้บริหารและบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาโดยการยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549) ดังนั้นการวางแผนพัฒนาของเทศบาลจึงเป็นการกำหนดทิศทางในอนาคตบนพื้นฐานที่สอดคล้องกับปัญหาความต้องการของประชาชนในชุมชนอย่างแท้จริง

เทศบาลทุกแห่งต้องเร่งกำหนดจุดมุ่งหมายหรือทิศทางการพัฒนาของตนอย่างชัดเจน โดยมีการกำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการพัฒนาอย่างเป็นระบบครอบคลุมภารกิจการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน ดังนั้นแผนพัฒนาเทศบาลถือเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการสนับสนุนเทศบาลในการวิเคราะห์สภาพปัญหา ความต้องการของท้องถิ่นเพื่อนำไปสู่การกำหนดจุดมุ่งหมายในการพัฒนา ซึ่งช่วยให้การกำหนดแผนงาน โครงการของเทศบาลมีทิศทางที่สอดคล้องจุดมุ่งหมายร่วมกัน ซึ่งนอกจากทำให้ความต้องการได้รับการตอบสนองอย่างเหมาะสมแล้ว ยังเป็นการบริหารทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด

การวิจัยนี้ได้นำเทศบาลเมืองบ้านพรุมาเป็นกรณีศึกษา เนื่องจากเทศบาลเมืองบ้านพรุมีการเปลี่ยนแปลงการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง ดังในอดีตที่พบว่าเทศบาลเมืองบ้านพรุมีสภาพเป็นสุขาภิบาลบ้านพรุ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้ประกาศยกฐานะ เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2508 ต่อมาในปีพ.ศ. 2530 กระทรวงมหาดไทยกำหนดให้สุขาภิบาลบ้านพรุมีนายอำเภอเป็นที่ปรึกษา โดยเป็นสุขาภิบาลแรกของ 14 จังหวัดภาคใต้ และเป็น 1 ใน 18 แห่งที่ได้รับการยกฐานะให้มีประธานกรรมการสุขาภิบาลมาจากการเลือกตั้ง และการเติบโตของทางบ้านพรุยังดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งได้มีการยกฐานะจากสุขาภิบาลบ้านพรุเป็นเทศบาลตำบลบ้านพรุ ตามพระราชกฤษฎีกาการจัดตั้งชุมชนในตำบลบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ. 2536 มีขนาดพื้นที่ประมาณ 12.5 ตารางกิโลเมตร และได้ยกฐานะเป็นเทศบาลเมืองบ้านพรุ เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน พ.ศ. 2545 มีพื้นที่ประมาณ 17.9 ตารางกิโลเมตร (เทศบาลเมืองบ้านพรุ, ม.ป.ป.) ภายในระยะเวลา 9 ปี จากเทศบาลตำบลได้ยกฐานะเป็นเทศบาลเมือง ซึ่งในปีพ.ศ. 2546 ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว 34,116 บาท/คน/ปี (กองสวัสดิการสังคมเทศบาลเมืองบ้านพรุ, 2546) และปีพ.ศ. 2548 รายได้เฉลี่ยต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น 44,030 บาท/คน/ปี (กองสวัสดิการสังคมเทศบาลเมืองบ้านพรุ, 2548) ซึ่งเห็นได้ว่ารายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชาชนเพิ่มขึ้นร้อยละ 22.5 ภายในระยะเวลา 2 ปี และในรอบระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา พบว่าปีพ.ศ. 2539 มีจำนวนประชากร 14,933 คน และในปีพ.ศ. 2549 (ณ เดือนมิถุนายน 2549) มีจำนวนประชากร 18,936 คน (งานทะเบียนราษฎรเทศบาล

เมืองบ้านพรุ, 2549) อัตราการเพิ่มจำนวนประชากรร้อยละ 21.1 อีกทั้งภายหลังจากได้มีการจัดตั้งชุมชนเพิ่มขึ้นและกำหนดแนวเขตชุมชนใหม่ ซึ่งจากเดิมมีจำนวนชุมชน 10 ชุมชน แต่เนื่องจากบางชุมชนมีจำนวนประชากรที่แตกต่างกันมาก ทางเทศบาลจึงได้ทำการจัดตั้งและแบ่งแนวเขตชุมชนใหม่ โดยคำนึงถึงจำนวนประชากรในชุมชน ดังนั้นเทศบาลเมืองบ้านพรุจึงได้แบ่งชุมชนออกเป็น 14 ชุมชน แสดงดังภาพประกอบ 1

แผนที่แสดงเขตชุมชนเทศบาลเมืองบ้านพรุ
อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

จากการเจริญเติบโตของทางเทศบาลเมืองบ้านพรุนั้น ทำให้เรื่องของการวางแผนอย่างเป็นระบบมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง นั่นคือการมียุทธศาสตร์การพัฒนาที่สามารถรองรับต่อการเจริญเติบโตและการขยายตัวในอนาคต โดยพิจารณาจากความคิดเห็นและความต้องการของประชาชน ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญต่อกระบวนการตัดสินใจของฝ่ายการเมืองในการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการบริหารงาน ซึ่งถ้าหากทางเทศบาลเมืองบ้านพรุสามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของประชาชนได้ก็จะทำให้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนต่อไป

ดังนั้นจากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยมีแนวคิดในการศึกษาเรื่องแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุกับความต้องการของประชาชนอันเป็นไปตามแนวคิดของแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ที่เน้นความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชนเพื่อสะท้อนถึงปัญหาและความต้องการของชุมชน ทั้งนี้เพื่อให้ผลการศึกษาเป็นแนวทางอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงยุทธศาสตร์การพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน โดยให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามากที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางและวางรูปแบบในการพัฒนาภายใต้บริบทของชุมชน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการของประชาชนในการพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุ
2. เพื่อวิเคราะห์ความต้องการในการพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุตามปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านบทบาท ปัจจัยด้านลักษณะพื้นที่ และปัจจัยด้านการย้ายถิ่นฐาน
3. เพื่อวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุกับความต้องการของประชาชน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ประชาชนส่วนใหญ่มีความต้องการในยุทธศาสตร์พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเป็นอันดับแรก
2. ประชาชนมีความแตกต่างทางด้านปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านบทบาท ปัจจัยด้านลักษณะพื้นที่ และปัจจัยด้านการย้ายถิ่นฐานมีความต้องการในการพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุแตกต่างกัน
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุมีความสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนอยู่ในระดับปานกลาง

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความต้องการของประชาชนในการวางแผนการพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุ
2. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของความต้องการของประชาชนในการพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุ ตามปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านบทบาท ปัจจัยด้านลักษณะพื้นที่ และปัจจัยด้านการย้ายถิ่นฐาน
3. ทำให้ทราบถึงระดับความสอดคล้องของยุทธศาสตร์กับความต้องการของประชาชนในการพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุ
4. เสนอแนะแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาสำหรับเทศบาลเมืองบ้านพรุ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาความสอดคล้องของยุทธศาสตร์กับความต้องการของประชาชนในการพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จากการพิจารณาผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เป็นตัวแทนประชาชน 14 ชุมชน มีตัวแปรสำคัญ 7 ด้าน ดังนี้

- 1.1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- 1.2 การส่งเสริมและพัฒนาการศึกษา การกีฬา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น
- 1.3 การพัฒนาเศรษฐกิจและการพัฒนาอาชีพ
- 1.4 การส่งเสริมและพัฒนาการสาธารณสุข คุณภาพชีวิต และสิ่งแวดล้อม
- 1.5 การรักษาความมั่นคง ความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- 1.6 การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว
- 1.7 การเมือง การปกครอง ตามหลักการบริหารจัดการที่ดี

2. ขอบเขตด้านประชากร

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

- 2.1.1 ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุจาก 6,256 ครวเรือน ใน 14 ชุมชน

2.1.2 คณะผู้บริหารเทศบาลเมืองบ้านพรุ ปลัดเทศบาล รองปลัดเทศบาล และหัวหน้าส่วนราชการ

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

2.2.1 กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ผู้วิจัยกำหนดหน่วยในการสุ่มตัวอย่างคือระดับครัวเรือนใน 14 ชุมชน ซึ่งมีทั้งหมด 6,256 ครัวเรือน และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) ระดับครัวเรือนโดยใช้สูตร Yamane' (Yamane', 1970 : 580-581 อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูตร, 2538 : 10-11) คำนวณได้ 375.96 ตัวอย่าง ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้มีจำนวน 376 ตัวอย่าง จากจำนวนนี้ทำการสุ่มตัวอย่างกระจายเป็นสัดส่วนเท่ากัน โดยในแต่ละชุมชนผู้วิจัยใช้ตัวอย่าง 27 ตัวอย่าง ใช้เป็นสัดส่วนเดียวกัน เนื่องจากจำนวนครัวเรือนของเทศบาลเมืองบ้านพรุมีขนาดใกล้เคียงกัน ดังนั้นในที่นี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 378 ตัวอย่าง

2.2.2 คณะผู้บริหารเทศบาล ปลัดเทศบาล รองปลัดเทศบาล หัวหน้าส่วนราชการ ได้แก่ นายกเทศมนตรี 1 ท่าน รองนายกเทศมนตรี 3 ท่าน ที่ปรึกษานายกเทศมนตรี 2 ท่าน เลขานุการ 1 ท่าน ปลัดเทศบาล 1 ท่าน รองปลัดเทศบาล 1 ท่าน หัวหน้าสำนักปลัดเทศบาล 1 ท่าน ผู้อำนวยการกอง 6 ท่าน และหัวหน้าหน่วยงานตรวจสอบภายใน 1 ท่าน รวมจำนวน 17 ท่าน

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ที่ใช้เป็นกรณีศึกษาคือพื้นที่ในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

4. ขอบเขตด้านตัวแปร

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรเพื่อเป็นกรอบและแนวทางในการวิจัยนี้ ดังนี้

4.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

- 4.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ศาสนา อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพหลัก
- 4.1.2 ปัจจัยด้านบทบาท คือตำแหน่งในชุมชน
- 4.1.3 ปัจจัยด้านลักษณะพื้นที่ ได้แก่ ชุมชนและลักษณะชุมชน
- 4.1.4 ปัจจัยด้านการย้ายถิ่นฐาน ได้แก่ ภูมิลำเนาเดิมและระยะเวลาที่อาศัย

ในชุมชน

4.2 ตัวแปรตาม คือความต้องการของประชาชนในการพัฒนาเทศบาลเมืองบ้านพรุ ประกอบด้วย

4.2.1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

4.2.2 การส่งเสริมและพัฒนาการศึกษา การกีฬา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม
ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

4.2.3 การพัฒนาเศรษฐกิจและการพัฒนาอาชีพ

สิ่งแวดล้อม

4.2.4 การส่งเสริมและพัฒนาการบริการสาธารณสุข คุณภาพชีวิตและ

ชีวิตและทรัพย์สิน

4.2.5 การรักษาความมั่นคง ความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยใน

4.2.6 การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว

4.2.7 การเมือง การปกครอง ตามหลักการบริหารจัดการที่ดี